

Insula Vir

Världen tystnade kring Martin när han slog i vattnet och försvann under ytan. Den orangea overallen tyngde ned hans kropp, men med kämpande rörelser lyckades han ta sig upp till de uppiskade vågorna och oväsendet från helikopterns rotorblad.

'Ni befinner er nu 400 meter väst om Insula Vir,' skränade en röst ur helikopterns högtalarsystem, 'så det är lika bra att ni börjar simma. Den civiliserade världen vill inte veta av er mer!'

Martin såg på de femton män som kämpade mot vågorna bredvid honom i vattnet. Några skrek och viftade mot helikoptern som återvände till hangarfartyget de kommit ifrån, andra kunde knappt hålla huvudet över vattenytan.

'Hur hamnade jag här?' tänkte han och började simma.

Två andra från helikoptern stod redan på stranden när Martin vadade i land. En storvuxen vit man med rakat huvud bar sin overall nedvikt och visade provokativt upp hakkorstatueringar på sina kraftiga överarmar. En bit från honom stod en liten asiat och såg sig förskrämt omkring. Med dem fanns tre andra män. Två bar automatvapen och mellan dem stod en kortväxt korpulent man med ett mycket olustigt leende på läpparna.

'Ställ dig med de andra.' sa mannen korthugget och kastade ett bylte till Martin, som utvecklade sig till en stel och smutsig overall i hans famn. Han krängde av sig de blöta kläderna, torkade snabbt av sin nakna kropp med den torra overallen innan han drog på den. Den var några nummer för liten och den luktade starkt av gammalt hav. På den högra höften var en bit bortsliten, och hålet kantades av en intorkad, brun fläck. Martin försökte låta bli att tänka på vad som hade hänt overallens förra ägare.

De var bara tio män som kom upp på stranden.

'Mitt namn,' sa den korpulente mannen med kraftig röst, samtidigt som en av hans hantlangare räckte över ett cigarettpaket till den andre som glatt tog emot den, 'är Vargas! Men ingen av er är värdiga att kalla mig vid namn. Ni är alla utkastade från era länder för att ni ville leva utanför samhällets ramar, och det kommer ni få göra nu. I vårt samhälle.'

'Vad faen menar du?!' utbrast den storvuxne nazisten.

'Vad?' frågade Vargas och spände ögonen i mannen.

'Vad då "Ert samhälle", menar du att vi måste passa in oss i ett jävla samhälle här?'

'Ni kommer alla väljas in i olika klaner, och där får ni klara er bäst ni kan.'

Insula Vir

'Måste man bli medlem i nån' jäkla klan också?' sa den storvuxne nazisten, och lösgjorde sig från de andra.

'Håll dig lugn! Vad ni än var i den gamla världen så är ni maskar nu. Små obetydliga amöbor som måste lära er krypa, gå och hålla käft!'

Med ett vrål slängde sig den storvuxne mannen mot den korte, men föll handlöst i sanden.

'Det finns en i varje kull.' konstaterade Vargas och stoppade tillbaka revolvern i dess hölster. 'Låt detta vara en läxa till er alla! Ön har bara en lag; Den starkes rätt. Var det någon mer som tvivlade på er status?'

En accepterande tystnad ackompanjerades av vågornas skvalpande.

'Ön består av nio erkända klaner, några mindre grupperingar samt ett fåtal laglösa. Klanerna kommer bli era familjer, där ni kan söka skydd. Måste jag gå in närmare på vad som kan hända en värnlös i ett samhälle av laglöshet? Ni kommer ställa upp er på ett led och hålla käft tills ni blir tilltalade, är det uppfattat?'

Tystnad.

'Jag sa, är det uppfattat?!' skrek Vargas.

'Ja!' kom ett skräckslaget svar från gruppen.

'Varför står ni då som slashasar? Uppställning!'

Runt ett stort klippblock kom män i grupper om två, sneglande misstänksamt på varandra.

'Välkomna, mina herrar,' sa Vargas med ett tillgjort leende, 'som ni ser har vi nio rekryter, så det passar sig ju bra att alla får en var. Lottningen avgjorde att Drakens Beskyddare får börja.'

En av klanrepresentanterna utropade något för Martin oförståbart, men fick snabbt ett liknande svar från en av de asiatiska nykomlingarna som med nedböjt huvud slöt sig till sina fränder.

'Bra,' sa den korpulente mannen, 'men kan vi försöka hålla oss till standardspråk vid formella möten? Då var det bestämt Ariska Krigar Frontens tur.'

'Varför ligger en tydlig broder till oss död i sanden?' spottade ett kortväxt skinnhuvud fram med tillbakahållen ilska.

'Han var en säkerhetsrisk, det har jag vittnen på. Han gjorde ett utfall mot mig, jag var helt enkelt tvungen att neutralisera honom.'

Muttrande gick skinnhuvudet fram till den nyanlända och synade dem utan större intresse. Han stannade framför en man med ett buskigt rött skägg.

Insula Vir

'Odins söner?'

'Tjugotvå års medlemskap,' brummade den rödskäggige, 'sex som andrehövding.'

'Okej, du får duga.' suckade mannen och de båda gick tillbaka till sin frände.

'Då var det dags för Stenbjörnen.' Vargas log och nickade mot mannen som klev fram.

'Är det någon av er som har en högre utbildning?'

'Jag är ekonom...' stammade en man med runda glasögon och högt hårfäste fram.

'Är det någon som kan något vi faktiskt kan ha nytta av? Jordbruk? Fiske? Konstruktion? Teknik?'

'Jag är byggnadstekniker.' hörde Martin sig själv säga.

'Okej, någon annan som kan toppa det? Inte, då får det väl bli han då.' Mannen vinkade åt Martin att han skulle komma, och med osäkra ben närmade Martin sig de båda andra männen. Mot honom slog en frän doft av svett och smuts.

Resten av uppdelningen gick på samma sätt, men med mer missnöjda parter på bägge sidor ju färre nya det var kvar. Martin tyckte synd om ekonomen som blev sist kvar. Han hamnade med två som såg ut som skabbiga uteliggare, och de erbjöd sig att byta honom mot en dunk sprit. Ingen accepterade.

När Vargas upplöst samlingen så gick alla grupper iväg åt varsitt håll, fortfarande utan att släppa varandra med blicken. Vargas slöt sig till Martin och de två representanterna från Stenbjörnen, och de gick under tystnad. När de kommit en bit från stranden stannade de till vid ett stort betongblock vid sidan av stigen.

'Jag heter Leo, men du kallar mig Kapten. Vargas har du redan träffat, och det här är Lill-Finn.' sa mannen som valt ut Martin och pekade mot den storvuxne man som han hade haft med sig. Lill-Finns ärriga ansikte sprack upp i ett leende, som Martin besvärat besvarade. Han hoppades i alla fall att mannen log, med det ansiktet var det svårt att veta.

'Vad heter du?'

'Martin. Martin Karlsson.'

'Okej K-Mart, du är medlem i Stenbjörnen nu. När vi kommer tillbaka till basen så ska vi se var vi kan passa in dig. Fram tills dess håller du dig passiv. Uppfattat?'

'Ja, Kapten!'

Leo såg nöjd ut, och vände han sig mot Vargas när de började gå igen.

'Bra att du plockade det där "Vit-Makt-Monstret" redan på stranden, AKF behöver verkligen inte

Insula Vir

fler sådana.'

'Man tar de chanser man får,' svarade Vargas, 'men det var faktiskt självförsvar helt enligt reglerna. Jag kunde säkert ha oskadliggjort honom utan dödlig utgång, men det är ju dumt att ta risker i onödan. Skjut först, så vågar ingen fråga sen.'

Solen kämpade för att nå ned genom trädkronorna, men lyckades bara få ned några enstaka strålar. Martin var tacksam för allt skydd de kunde få, törsten fick tungan att kännas svullen och klibba fast i munnen. Han hade tappat all tidsuppfattning, de kunde ha gått i flera timmar. Fötterna sa honom att det var länge sedan det var dags för en paus.

Skogen glesnade snabbt, och utan att Martin riktigt märkt det så stod de ute i det fria med odlad mark på bägge sidor. Här och var på fälten sågs vaktorn och patruller. På en kulle en bit bort låg en byggnad som Martin bara kunde beskriva som en fästning. En gång i tiden hade det nog varit en administrativ byggnad, men tillbyggnader av alla det slag gjorde det gamla trevåningshuset till ett kråkslott som inte passade in någonstans i historien av mänskliga byggnadsverk. Den närmaste släktingen Martin kunde komma på var de medeltida borgar som han intresserat sig för när han var liten.

De stannade vid ett vaktorn som några män arbetade på.

'Henry!' ropade Leo. Ett huvud tittade fram uppe i tornet.

'Kapten.' svarade mannen och klättrade vigt ned för tornet. 'Vad gäller saken?'

'Det här är K-Mart, sätt honom i arbete och se om han duger något till.'

'Okej, slaggas han med oss eller?'

'Om ni vill ha honom. Annars skickar du honom till Reis.'

'Uppfattat.' flinade Henry, och vände sig till Martin. 'Vi ska nog kunna hitta arbete åt dig.'

Martin blickade ut över de ojämna åkrarna och märkte att alla diken han först avfärdat som ett nödvändigt ont ur jordbrukssynpunkt var grävda med en skarp vinkel mot skogen och en flack mot borgen. De fungerade bara som skyttegravar åt ena hållet.

Den stora salen var fylld av män som satt vid långbord och slevade i sig av den färglösa maten. Martin försökte att inte väcka uppmärksamhet, men många pekade på honom och pratade sinsemellan.

'Bry dig inte om dem,' sa Lars som arbetat med honom på tornet, 'nya killar blir alltid kollade. Du

Insula Vir

behöver inte vara rädd, Generalen har hårda regler, så ingen kommer våga göra något mot dig.'

'Generalen?'

'General Armstrong, det är han som sitter där uppe.' sa Lars och pekade med kniven mot en terrass en våning upp. Där satt ett tjugotal män, bland annat Leo och Vargas. Centralt satt en man med bister uppsyn, och till höger om honom satt en utmärglad kvinna med tom blick.

'Alla blir lika förvånade när de ser Generalens fru!' skrattade Lars när han såg Martins ansiktsuttryck. 'Är hon inte vacker?!'

'Öh, visst.' sa Martin förvirrat, 'Men hur kan det finnas kvinnor här? Det skickas ju bara män till den här ön, kvinnorna har ju en egen.'

'Som att det skulle vara ett problem om man är lite smart.' log Lars och knackade på sidan av näsan med pekfingret. 'I skydd av mörkret seglar vi över med en liten kommandostyrka, gör en snabb räd och är därifrån innan de upptäckt vad som hänt.'

'Så hur många kvinnor har ni här?'

'Vi i Stenbjörnen har tre kvinnor. General Armstrong har en och hans överstar Hill och McAndrews har varsin.'

'Tre? Jag trodde de skulle vara fler om det var så lätt att få tag på dem.'

'Vi har ju hämtat fler, det har vi,' svarade Lars besvärat, 'men alla är ju inte kvar. Jag menar, några har blivit fredsgåvor till andra klaner. Och sen så varar de inte så länge, även om de inte tar livet av sig. Du vet, kvinnor tål ju inte så mycket.'

'Nej det förstås.' sa Martin, som kände sig illamående och sköt sin tallrik ifrån sig.

'Ska du inte ha din gröt?' undrade Lars hoppfullt.

'Nej, jag är inte så hungrig. Ta den du.'

'Tack!'

Med ett stort leende glufsade Lars i sig sörjan, medan Martin såg på kvinnans plågade min, och undrade hur lång tid det skulle ta innan han såg henne som Lars gjorde.

De andra i arbetslaget såg först på Martin med skeptiska ögon, men accepterat honom när han visat att han kunde en hel del om att bygga och inte var rädd för att arbeta. Han fick ofta jobba med Lars, vilket han trivdes med. Lars var pratsam och glad, och kunde oftast höja stämningen vad det än gjorde. Idag reparerade de staketet som löpte runt basen.

'Vad var det du åkte dit för?'

Insula Vir

'Jo,' svarade Martin, 'vi hade en hel del problem med svartarbete från låglöneländer där min firma jobbade, och eftersom jag var ganska fackligt aktiv så sa jag ju ifrån. Men de tyckte väl att det skulle gå smidigare utan mig, för en morgon väcktes jag av att polisen stormade in och förde bort mig. Sen sa de att de hittat flera kilo kokain och kanabis i min källare, och en hel massa skjutvapen i garaget. När det sen dök upp ett lik på byggplatsen så var det ju kört för min del.'

'En enkel till Insula Vir.' skrattade Lars.

'Precis. Du då, vad är du här för?'

'Äh du vet, rånade en bank och så.'

'Skickar det hit bankrånare? Är inte det lite väl hårt?'

'Jo, men det var ju mer än en bank jag rånade. Och en värdetransport. Och så slog jag ihjäl kärringen också!' sa Lars och flinade.

'Okej, då kan jag förstå att de inte ville ha kvar dig.'

Martin såg sig om och reagerade på hur tyst det var. Inga fåglar som sjöng, inga smådjur i buskarna. Ingenting. Det var knappt att ens vinden gjorde ljud från sig i trädkronorna. Ön kändes död. Han saknade att sitta på verandan om kvällarna med en kall öl och bara lyssna. Här fanns ingenting att lyssna på.

'Finns det inte något sätt att ta sig från ön?'

'Nopp.' sa Lars och sträckte på sig, 'Ingen har lyckats hittills i alla fall. Det är väl ett hundratal som har försökt, men militären ser till att alla kommer tillbaka. Inte levande då förstås. Eller, jo förresten, en gång var det en kille som hade fixat hit en ubåt som skulle hämta honom! Han var väl någon maffiahöjdare eller så. Men vakt skeppen tvingade upp den till ytan och skickade hela manskapet till ön. Jag tror det är den enda killen som kommit levande till ön två gånger. Han levde ju inte så länge sen förstås, men ändå. Nej, det som blir kvar av dem de kniper släpps från spaningsplanen som flyger över då och då. Ska väl vara varnande eller nått. Man vet aldrig vad som kommer, det kan vara allt från vapen och droger till döda kroppar och splitterbomber. De vill väl också roa sig antar jag.'

'Varför släpper de ned vapen?'

'Tja,' sa Lars och kliade sig i huvudet, 'som jag fattar det så är det folk som skickar paket hit. Det tillhör väl några mänskiga rättigheter att få sånt, så då släpper de ner allt från flygplan.'

'Men vem skulle vilja skicka paket hit?'

'Det är väl mammor som är oroliga för sina pojkar, och ligor som vill visa respekt för gamla

Insula Vir

medlemmar och så. Inte för att den som ska ha det får det särskilt ofta, men det livar ju alltid upp med lite hembakta kakor och en Kalasjnikov!

Dagarna började flyta in i varandra för Martin. Bredvid sin säng hade han ristat in märken för varje dag, men efter trettio orkade han inte hålla på längre. Han hade hört om en kille i skyddstrupperna som hållit ordentlig räkning, men som förlorat förståndet när han passerat tusen och skjutit sig på sin post. Det var inget Martin ville räkna ned till.

En morgon när de samlades för att reparera taket till barackerna gick Henry åt sidan med Martin.

'Du ska inställa dig hos Överste McAndrews i Krigsrummet.'

'Krigsrummet? Var ligger det?'

'Det ligger högst upp i huvudbyggnaden, säg bara till vakten vem du är och att översten har kallat dig. Lycka till.'

Martin hade känt sig mycket lugnare om det inte var för de sista två orden.

Vakten stoppade honom först, men släppte in honom när han identifierat sig. Väl inne fann han att han inte var den ende som kallats till Krigsrummet. Ett tjugotal män, många som Martin inte sett förut, stod utspridda mot väggarna. Några småpratade, men de flesta såg sig osäkert omkring. Utan förvarning slogs en dörr upp och en grovhuggen man med ett vildvuxet skägg kom in i rummet.

'För dem som inte känner mig,' brummade mannen, 'så är jag Överste McAndrews. Och det är jag som leder invasionen.'

'Invasionen?' viskades i salen, och alla tittade frågande på varandra.

'Tystnad!' skrek McAndrews. 'General Armstrong har tillsammans med Rådet bestämt att Insula Mulier skall invaderas om exakt tre veckor. Ni har alla valts ut av mig och era överordnade, då ni är Stenbjörnens främsta inom era områden. Ni kommer fortfarande ha kvar flertalet av era vanliga sysslor, men även göra invasionsförberedande arbete. Sergeant Hall kommer ge er era uppgifter!' Lika snabbt som han dykt upp lämnade han rummet, och en annan man tog hans plats.

'Ni kommer alla rekognosera olika delar av ön, så vi vet var vi eventuellt ska anlägga nya baser och har förstahandsinformation om de områden andra klaner kommer ta över. Svara när jag ropar upp era namn. Johnsson?'

'Ja?'

'Du är ansvarig för jordbruk.'

Insula Vir

'Okej.'

'Under dig har du Petersen, Gabby och Lefty. Är ni här?'

'Ja!' svarade tre män unisont.

'Crowbar?'

'Jepp!' svarade en lång man med högt hårfäste och långt grått hår.

'Du har hand om byggnader.'

'Uppfattat!'

'Du har med dig Pete, K-Mart och Hill. Är det klart?'

'Ja!' svarade Martin och två andra, dock mindre unisont än den tidigare trion.

De resterande blev inordnade i grupper för krigsmateriel, fiske, kommunikation och logistik. Sedan skickades de tillbaka till sina vanliga sysslor.

När Martin kom tillbaka hade arbetsgruppen matpaus. Lars sprang och mötte honom.

'Vad var det de ville, vad ska du göra?'

'Du kommer aldrig tro det, men vi ska tydligen invadera Insula Mulier, och jag ska vara med i någon byggnadsgrupp. Jag vet inte vad det handlar om.'

'Va, kvinnoön?!' utbrast Lars och höjde ögonbrynen, 'Är du säker på det? Borde vi inte ha hört något om det då?'

'Jo, kanske det. Men de är ju inte direkt frikostiga med information här.'

'Nä, men ändå. Invasion. Det var det jävligaste.'

'Vad är "Rådet" för något?'

'Det är en samling av ledarna för de nio största klanerna.' sa Lars och gav Martin en bit bröd. 'De bestämmer regler och ser till att konflikter blir lösta utan en massa onödig blodspillan. Det är ju inte FN precis, men det har tydligen blivit lugnare på ön sen det bildades.'

'Det kan jag tänka mig. Men kan de verkligen hålla sams?'

'Ingen litar på någon annan, men alla vet att om de inte skulle vara med så är risken stor att alla de andra skulle vända sig mot dem. Kalla kriget med nio deltagare liksom. Men en invasion alltså, undrar när det blir?'

'McAndrews, det är han som leder det, sa att det skulle bli om tre veckor.'

'Rasten är slut!' brölade Henry, 'tillbaka till arbetet!'

Insula Vir

Vid middagen den kvällen avbröts samtalen vid borden av ett gevärsskott, följt av General Armstrongs röst som ekade i lokalen.

'Kamrater! Vi står tillsammans inför en ny tid. Längre nog har vi svultit. Längre nog har vi tvingats trängas här på denna ö som vi för länge sedan vuxit ur. Det är dags att handla!' Jubel ekade i lokalen, och dog inte bort förrän Generalen åter åskade tystnad.

'Jag har under lång tid utarbetat en plan som ska möjliggöra allt det vi drömmer om. Tillsammans med de andra klanerna ska vi svepa likt en flodvåg över Insula Mulier, och ta det som med rätta tillhör oss! Inga mera trängda gränskonflikter!' Åter igen svarade hurrarop.

'Bra mat som alla får äta sig mätta av!' Jublet eskalerade.

'Kvinnor så det räcker till alla män!' Salen fullkomligt exploderade av glädjetjut, kastad mat, vänner som kramades och dans på borden.

'Så när ni får era order vet ni varför ni ska följa dem. Till seger!'

Martin rycktes med i glädjedansen, men kunde inte annat än känna avsmak inför det som väntade.

Arbetet med invasionsförebereelserna tog mer och mer av Martins tid, och han umgicks knappt längre med de andra männen han arbetat med sen han kom till ön. Efter en vecka flyttades han till huvudbyggnaden, så då kunde de inte ens umgås på fritiden längre. Han visste inte om han skulle skratta eller gråta när han kom på sig själv med att sakna sina arbetskamrater och kroppsarbetet. Han saknade inte längre sitt gamla liv, till och med saknaden var begränsad till den jävla ön! Han höll på att förlora greppet. De enkla uppgifter och låga kraven hade varit en trygghet, han visste vad han klarade. Nu var kartor, ritningar och planer allt som upptog dagarna, och när kvällen kom hade han alltid huvudvärk. Han sov dåligt och tappade den lilla aptit han hade. Det enda som höll honom igång var vetskapen om att fel inte tolererades. Crowbars röst ekade i hans huvud; "Ni är utvalda, inte oersättliga."

Det var tidig morgon då Martin anlände tillsammans med Stenbjörnens styrkor till den överfulla stranden på öns östra kust. I grupper stod männen från de olika Klanerna och blängde surt på varandra. Stämningen var pressad, ett litet felsteg och hela stranden skulle bli ett slagfält.

I vattenbrynet låg ett tjugotal prämar. Martin kände sig väldigt generös vid den beskrivningen, de liknade mest de flottor han i sin ungdom byggt och seglat runt på sjön de hade haft sommarhus vid. Flottor av den typen som efter en vecka splittrats av väder och vind och låg utspridda längs sjöns

Insula Vir

stränder. Det primitiva stålharnesket han hade på sig kändes inte längre som någon bra idé.

En grupp illa matchande soldater lufsade förbi, för man kunde inte ens med den godaste viljan påstå att de marscherade, och i ledet såg Martin ekonomen som kommit dit samtidigt som han. Han var blåslagen, saknade sina glasögon och haltade illa på vänster ben. Martin vinkade, men fast mannen passerade på armlängds avstånd reagerade han inte.

Havet gav löften om vila.

Martin vaknade av ett skrik, och insåg att det var han som skrek, men han kunde inte sluta. Ett hårt slag i bröstet fick honom att tappa andan och börja hosta istället. Världen snurrade, och ljuspunkter dansade framför ögonen på honom. Tankarna virvlade i huvudet. Var var han? Vad hade hänt? Efter mycket strul hade de hade kommit iväg, och även om flottarna var svåra att manövrera så hade de tagit sig fram. Två hade gått i sank innan de kommit fram till den andra stranden, utan att någon ombord hade kunnat räddas. De männen hade kommit undan lindrigt.

'Vakna!'

Martin gjorde sitt bästa för att fokusera blicken, och såg in i ögonen på en krigsmålade mörkhårig kvinna som stod böjd över honom.

'Vem är du? Var kommer du från?'

'Ja...!' började han, men måste hosta innan han kunde kraxa vidare, '...jag heter Martin. Jag tillhör Stenbjörnen.'

'Vad är din uppgift?'

'Jag är med i ingenjörstrupperna!' stammade han fram och kände paniken komma krypande. Tårarna började rinna och han kunde inte hålla tillbaka skrattet. 'Jag är med i byggnadsgruppen.' lyckades han pressa fram mellan skrattsalvorna.

'Käften!' skrek kvinnan och slog till honom i ansiktet så han tystnade. 'Vad är eran uppgift?'

Martin stirrade tomt framför sig.

'Jag sa,' började kvinnan, och drog upp Martin i sittande ställning och tryckte honom mot trädet han hade bakom sig, 'Vad Är Eran Uppgift?!'

'Det, det är...!' bakom kvinnan såg han Lars komma gående med höjt gevär. '...det är att, att undersöka vilka byggnader ni har här och se vilket skick de är i och så.'

'Och mer?'

'Mer? Det är inget mer!' Lars var närmare nu. Martin försökte att inte se på honom, för att inte

Insula Vir

avslöja något. 'Vår grupp har inga andra ansvar.'

'Vad vet ni om vad vi vet?'

'Vad då vad ni vet?' Lars var mycket nära kvinnan nu. Martin kunde inte förstå varför han inte använde geväret. Var Lars kanske rädd att träffa honom? Martin blundade, sänkte huvudet och höll skyddande upp sin högra arm.

'Hela invasionsstyrkan är neutraliserad!' ljöd Lars röst. Martin slog upp ögonen och fick se Lars stående i givakt bredvid kvinnan.

'Bra,' svarade kvinnan, 'hjälp de andra att samla in de döda kropparna.'

'Uppfattat!' Lars gick iväg med raska steg, och kvinnan vände sig åter mot Martin.

'Var var vi?'

'Hur kan...? Vad...?' mumlade Martin osammanhängande fram.

'Herre Gud, Cicci hade rätt!' skrattade kvinnan, 'Ni har verkligen ingen aning, eller hur?'

'Vad?'

'Om oss! Ni karlkräk har ju plundrat och kidnappat i över tjugo år, men ni har ändå ingen aning! Har det aldrig slagit er att vi också tagit gisslan?' Martin såg vreden tändas i hennes ögon, och hon spottade fram orden. 'Några få karlar var allt som behövdes för att få igång en levande population. Och tack vare våra pojkars uppoffringar var vi väl förberedda på eran "invasion". Ni är patetiska! Sophia!'

'Ja!' svarade en röst bakom kvinnan.

'Jag har inte tid med den här längre. Märk honom "B" och skicka honom till arbetslägret. Jag har en ö att ta över.'